

B. JUD.

III

12.619

editată din fondul cultural al Societății
„Cartea Românească”.

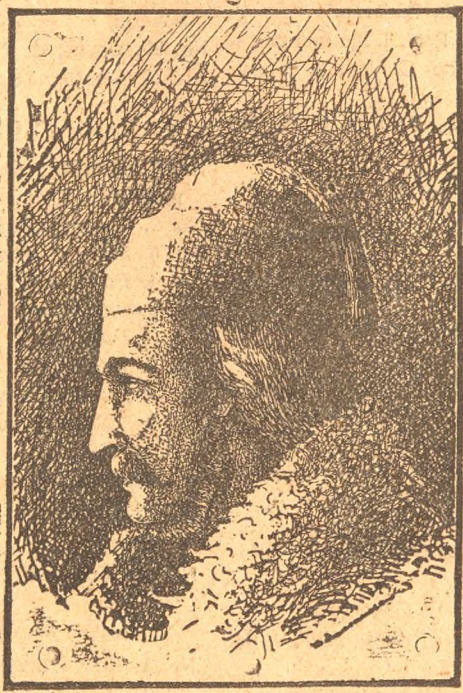
~~118~~

TRACINI ALESE DIN SCRIITĂRII ROMÂNI

No. 26

Publicațiune periodică

No. 26

ANTON PANN *17.305 e*
ISTORIA INȚELEPTULUI ARGHIR ȘI A NEPOTULUI
SĂU ANADAM

CARTEA ROMÂNEASCĂ

BIBLIOTECA CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

SUB ÎNGRIJIREA REDACȚIONALĂ A D-LUI I. SIMIONESCU, Prof. Universitar și Membru al Academiei

Seria A. ȘTIINȚA PENTRU TOȚI

- No. 1. *Omul primitiv*, Cum eră, de Profesor I. Simionescu.
- No. 2. *Viața omului primitiv*, de profesor I. Simionescu.
- No. 3. *Gazurile naturale*, de profesor I. Simionescu.
- No. 4. *Albinele*, de T. A. Bădărău.
- No. 5. *Diabetul, îngrășarea și gălbănirea*, de Dr. M. Căhănescu-Carlsbad
- No. 6. *Razele vizibile și invizibile*, de C. Gheorghiu.
- No. 7. *Viața microbilor*, de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 8. *Furnicile*, de T. A. Bădărău.
- No. 9. *Viața plantelor*, Prof. I. Simionescu.
- No. 10—11. „*Pasteur*”, de C. Motaș. (Viața și roadele munci sale)
- No. 12. *Soarele și Luna*, de Prof. I. Simionescu.
- No. 13. *Telegrafia fără fir*, de Prof. T. Lalescu.
- No. 14. *Porumbeii mesageri*, de V. Sadoveanu.

Seria B. SFATURI PENTRU GOSPODARI

- No. 1. *Îngrijirea păsărilor*, Boalele lor de C. S. Motaș, Prof. Universitar.
- No. 2. *Despre tovărășii*, de preot C. Dron.
- No. 3. *Scarlatina și alte boale molipsitoare* de Dr. I. Gheorghiu.
- No. 4. *Libada din sâmburi*, de C. Gheorghiu.
- No. 5. *In jurul casei*, de M. Lupescu.
- No. 6. *Casa*, de Profesor I. Simionescu.
- No. 7. *Morcovul și alte legume*, de P. Roziade.
- No. 8. *Sifilisul*, de Dr. E. Gheorghiu.
- No. 9. *Temeiul îmbunătățirii vitelor*, de D. G. Chițoiu.
- No. 10. *Votul obștesc*, de A. Gorovei.
- No. 11. *Creșterea porcilor*, de A. Oescu.
- No. 12. *Viermii de mătase*, de T. A. Bădărău.
- No. 13. *Oftica*, de D-r Gheorghiu.
- No. 14. *Pelagra*, de D-r Babeș.
- No. 15. *Alegerea semințelor*, de Lăcrițianu, Profesor.

- No. 16. *Îngrijirea păsărilor*, de C. S. Motaș Prof. Universitar.
- No. 17. *Rătăcirii Bolșeviste*, de Maior I. Mihai.
- No. 18. *O stupină într'un roi*, de N. Nicolaescu.
- No. 19. *Cum se întemeiază o vie*, de D. Cădere.
- No. 20. *Răsadnița și Plantele din răsad* de V. Sadoveanu Profesor.
- No. 21. *Lehuzia*, de E. Gheorghiu.
- No. 22. *Meșteșugul vopsitalui* de A. Gorovei
- No. 23. *Cum orbim*, de I. Glăvan.
- No. 24. *Cum trebuie să ne hrănim*, de E. Severin.
- No. 25. *Calul*, de Prof. E. Udrișchi.
- No. 26. *Doctorul în casă*, de Dr. O. Apostol.

Seria C. DIN LUMEA LARGĂ

- No. 1. *Ucraina*, de G. Năstase, asistent universitar.
- No. 2. *Cehoslovacia*, de Prof. I. Simionescu.
- No. 3. *Munții apuseni*, de Prof. D. David.
- No. 4. *Finlanda*, de Profesor I. Simionescu.
- No. 5. *Bucovina*, „ ” „ ”
- No. 6. *Basarabia*, de G. Năstase.
- No. 7. *Dobrogea*, de Dr. C. Brătescu.
- No. 8. *Spre polul sud*, de Prof. I. Simionescu.
- No. 9. *Olanda*, de Apostol Culea. (Țara și Poporul).
- No. 10. *Viața în adâncul mărilor*, de Motaș.
- No. 11-12. *Mitropolitul Șaguna*, de Prof. I. Lupaș.
- No. 13. *Către Everest*, de I. Simionescu.

Seria D. ȘTIINȚĂ APLICATĂ

- No. 1. *Fabricarea săpunului*, de Ing. A Schorr.
- No. 2. *Motoarele Diesel*, de Ing. Casseti.
- No. 3. *Despre parfumuri*, (Indus. parfumului) de Prof. Severin.
- No. 4-5. *Aerul lichid*, de Ilie Matei.
- No. 6. *Industria azotului*, de Laurențiu Canton.

2907
~~R-118.~~

620.

PAGINI ALESE DIN SCRITORII ROMANI

MAGYAR PEDAGÓGIAI KIADÓ
KÖNYVTÁRA
Szám: 6828

ANTON PANN

MAGYAR PEDAGÓGIAI KIADÓ
KÖNYVTÁRA
Szám: R-118

O PREFATA

17.3ar @

Domnilor ! Aceste fabule și istorioare, nu sunt decât numai auzite. De vor fi vreunele tipărite în alte limbi, nu știu, căci n'am învățat nici o limbă din cele poleite. În anii cruzimei mele de ar fi fost școli ca acum și de învățam vreo limbă din cele lăudate, nu era să mă joc cu astfel de lucruri mici, ci era să traduc osebite cărți care să mă folosească și pe mine și pe alții. Cu toate acestea crez că istorioarele aceste nu vă vor fi spre vătămare, deși multe din ele puteți să le știți și multe să nu le știți. Eu mă mulțumesc că am putut face și atâtă, în ceasurile mele vacante, de cât să le petrec nimica făcând.

De veți găsi vreun cusur în stil, nu aveți drept să mă osândiți, fiindcă m'am desvinovățit, spuindu-vă că eu altele n'am învățat de cât din mica copilăria mea mi-am bătut capul ca să ajung desăvârșit în meșteșugul muzicii bisericești, în care am izbutit. După ce am învățat Canoanele și ortografia acestui meșteșug, n'am zăbovit a români și a lucra pe note cărțile cele mai trebuincioase. Care sunt : Anastasimatarul Serdarului Dionisie Fotino,

~~173~~
178

1) În fruntea broșurii Biblioteca Județeană Cluj (București 1841) Anton Pann tipărește aceste sîră explicatoare, pe cari le găsim potrivite și în acest volum.

BIBLIOTECA JUDEJEANA
— CLUJ —

549539Z

173 = 1513 ✓

2

Docsastarul împreună cu Triodul și Pendicostarul, Heruvico-Kinonicarul, Catavasierul și altele multe. Care nedându-mi mâna să le tipăresc, șed pe fundul lăzii de v'o douăzeci de ani. Și nu vor ieși la lumină, până nu se va găsi un patriot care să știe prețui asemenea osteneți și să jertfească un ce pentru tipărirea lor.

Aceasta am învățat, Domnilor, și de poate cineva să găsească vreun cusur asupra acestui meșteșug, rușinea mea va fi (după cuvântul ce am zis că din mica copilărie mi-am bătut capul cu dânsul), că de a mă lăuda singur nu-mi este de folos.

Iar după ce am isprăvit cărțile de mai sus numite, și văzând că osteneala îmi stă zadarnică, m'am apucat a alina și a face câte o carte din cele politicești, încet, încet învățându-mă singur, una ca să-mi treacă de urât și al doilea socotind ca să trăiesc. Precum am și tipărit întâiu „Calendarul lui Bonifatie Setosul“, al 2-lea „Cântările de stea“, al 3-lea „Cântările de lume“, al 4-lea „Indrepătorul Bețivilor“, al 5-lea „Hristoitiea“, al 6-lea „Erolocritul“ și al 7-lea aceste „Fabule și istorioare“. Într'aceste cărți, Domnilor, puteți găsi destule cusururi, căci după cum am zis : dascăl mi-am fost singur, pentru care nu mă sfiesc de Dumnea-voastră, cari cunoașteți și știți poezie ce va să zică, știind că cei înțelepți nici odată nu defaimă, ci mă tem de aceia ce măsoară rândurile cu compasul, sau cu bețisorul și zic că, un rând este mai lung de cât altul, că asemenea oameni nu sunt nici de cum ertători, imputez', defaim', cum le vine la gură.

Cu toate aceste eu tot nu mă opresc a tipări și a nu le da în critică și altele ; pentru că m'am obicinuit a nu zeda fără lucru și, scriind câte ceva, mi se pare că mi petrec vremea foarte dulce. Și pentru ca să fac și Dumneavoastră asemenea petrecere cu critica lucrului meu,

cu toată dragostea vi-l pui înainte, și — citiți sănătoși

Iată cum caracterizează Teodorescu G. Dem. însemnătatea operei lui A. Pann :

„Familiar cu limba turcească, luă glumele lui Nasr Eddin Hogeia și le publică în versuri, sub titlul de Năstrăvăniile lui Nastratin Hogeia. Cunoscând limba sârbă și bulgară, cum și cântecile poporane ale acestor națiuni vecine, el se știu folosi de dânsule în poeziile sale, cari s'au cântat atâta timp și se mai cântă și astăzi. Prin urmare tot ce a ieșit din pana lui Anton Pann nu se datorește numai propriei lui imaginații. Dar, în acelaș timp, trebuie să recunoaștem că, mai pre sus de toate, fu înzestrat cu un puternic și un deosebit talent de a se inspira din geniul poporului cu care trăise și pe care 'l studiasă cu atâta iubire. Pretutindeni în scrierile lui, chiar și în cele de la alții copiate, a știut să introducă frumusețile unei proprie creațiuni, ș'acel foc, ș'acele glume pe care — cu toată lunga-ne amorțire de sub fanarioți — le întâlneai, nevătătmate la țăranul român, sub coliba din Basarabia ca și pe vetrele din Ilfov, în munții Olteniei ca și în țara Ardealului. De aceea cărțile lui produsură o adâncă mișcare în spirite ; d'aceea publicul le cumpără pe întrecute și le citi cu atâta nesațiu, cerându-le mereu. Cu astfel de înclinări și sub influența acestor simțiminte, culesă proverbele din „Povestea Vorbei“.

„Dac'a pus și aci ceva dintr'al său, acel ceva n'a fost, de bună seamă, de cât priceperea de a le așeza astfel încât unul să decurgă dintr'altul, sau să se întenezeze pe câte o istorioară, ce mai totdeauna le însoțește.

„Merit mare pentru un biet dascăl „dascăl de muzică“, care oțelit de aprigul desnotism sub care se născ

cuse, încerca să vadăască meritul țăranului și ale lui moșteniri frumoase; căci până atunci nimeni, absolut nimeni nu se gândise că Românul are o poezie și o proză, ne-scrise, dar bine păstrate în a lui memorie; nimeni nu se desfătase de răpitoarele-i basme și de sglobiile-i ghicitori, spuse în „șezătorile de la țară“, unde caietul de lână părea că se toarce singur, unde bătrânii țineau școala de bune învățături și povesteau faptele trecutului, tradițiunile neamului. Anton Pann fu cel dintâiu care ne dăte o colecțiune de proverbe, cărți de imnuri religioase, basme și povești versificate, ghicitori, poezii poporane și descrieri de moravuri. O muncă atât de frumoasă și de neobosită merită din parte-ne tot respectul și toată lauda“.

OPERILE LUI ANTON PANN
BIBLIOTECA SCRIITORILOR ROMÂNI
ANTON PANN

Opere complete. — Povestea vorbii

Se comandă la CARTEA ROMANASCA, Bulevardul
Academiei No. 3, trimițându-se costul prin mandat
postal.

Prețul 12 lei. Hârtie velină.

Istoria prea înțeleptului Arghir cu nepotul său Anadam

În zilele lui Sinagrip împărat din părțile răsăritului, era un boier anume Arghir, care deși nu era urmat la învățături și științi înalte, dar pentru talentele cu care îl înzestrase natura și pentru iscusita sa înțelepciune era foarte iubit de împărat și înălțat la rangul cel mai întâi între ministrii împărăției sale.

Acest Arghir, în cei mai de pe urmă ani ai vârstei sale pierzându-și soția și fii și nerămâindu-i nici un moștenitor, luă pe nepotul său Anadam sub îngrijirile sale, care rămăsese orfan de părinți, mic din fașe, și numindu-l fiu de suflet, a început cu atâta dragoste să-l crească, încât singur în brațele sale luându-l îl hrănea cu papă, și cu pâine muiată în vin, întocmai ca o mămăcăreia i se usucă pieptul și izvorul laptelui; cu atâta îngrijire priveghea asupra-i ziua și noaptea, încât era, precum zice proverbul: „de soare nevăzută și de vânt nebătută“.

După ce în astfel l'a crescut până a venit în stare să se poată hrăni singur cu dinții săi, și după ce se făcu în vârstă de opt ani și putea să umble la școală, n'a vrut Arghir să'l dea să învețe la științi deosebite, care nu le cunoștea el, ci l'a dat pe seama unui dascăl bătrân, care avea foarte cuvicioase purtări și era evlavios în cele Dumnezeuști, poruncindu-i ca să-l învețe toate cărțile bisericesti, (precum se învăța cu câți-va ani înainte și pe la

noi și prin alte părți), cum : Bucoavna, Ceaslovul, Psal
Mrea și altele.

După ce a urmat Anadâm și a învățat toate câte îi
orânduise, îl luă Arghir de la dascăl, și s'a pus el singu
ca să-i predea câte-va lecții, care le avea în memoria sa
de la părinți și de la moși strămoși ; chemându-l în toate
diminețele și puindu-l lângă sine să șează îi dă câte o
lecție în fie care zi, culcasă numai din proverbe, înce
pând într'acest chip : — Fătul meu Anadame ! acum tu
deși ai învățat cărțile cele bisericesti și te-ai desăvârșit
într'insele în cât poți să te faci și popă, dar însă nu-ți
sunt destule numai acestea, ci îți mai trebuie să înveți
și de la mine câte-va să știi și cum să trăești în societate
cu toți oamenii ; adică cum să cinstești pe cei mari, cum
să te porți cu cei mici, cum să-ți fii însuși ție de folos și
cum să poți folosi și pe alții ; despre care sunt atâtea
lecții câte sunt și împrejurări. De aceea ascultă cele ce
te sfătuiesc, ia-le în cap, întărește-le în memoria ta și le
întipărește pe lespezile inimii tale, că îți vor fi spre folos
p viața ta, atât sufletește cât și trupește ; și ascultă

Fătul meu !

1. Teme-te de Dumnezeu și urmează poruncile lui.
Supune-te împăratului și legilor lui. Ascultă pe mai marii
tăi și te pleacă lor : și atunci nu vei avea altul a te teme,
fără numai de Dumnezeu căci, „capul plecat la toată
săbia să-l taie nu poate“.

2. Temețiul înțelepciunii este frica lui Dumnezeu ;
de aceea întâi teme-te de Dumnezeu, și al doilea de cel
ce nu se teme de Dumnezeu. Căci „pre Dumnezeu cel ce
să jură, nici de tine nu se îndură“ ; însă, necredinciosul își
găsește asupra pe nelegiuitul. Că toată hiara își are
capul ei.

3. În ziua Duminecii și în celelalte sărbători mari,

du-te la biserică și te înbisericește, ca să se apropie îngerul de tine și dracul să se depărteze.

4. Cinstește toate legile, dar te închină numai la **Ț**ta ; căci „cel ce se închină la două credințe, acela nici o lege n'are și la toți e 'n ură mare“.

5. Cinstește pe părinții tăi și pe cei bătrâni, căci și tu poți să fii bătrân ; și ceia ce nu'ți place să'ți facă alții ție, nu face tu altora. Că toată fapta își are răsplata ; către acestea fii recunoscător făcătorilor tăi de bine în timpul când ai avut trebuință de dânșii, și nu'i uita în timpul fericirii tale ; că nu știi cum se întoarce soarta care umblă ca o roată, ea astăzi te înalță ca în dulap și mâine te dă peste cap.

6. Pe omul înțelept și scăpătat sau sărac ajută'l mai cu simțiciune, măcar de ori ce lege ar fi, că a face bine nu este nici odată rău ; precum zice proverbul : tu binele din mâini îl scapă și lasă să ează măcar și în apă, că binele nu s'afundă, ci stă pe d'asupra 'n undă. Și mai vârtos, pe altul cine ajută, pe Dumnezeu împrumută ; și de unde dă cineva unul, îi întoarce cu pumnul.

7. Să'ți fie milă și de vite, nu le pedepsi neomenite ; după proverbul ce zice : omul trebuie să aibă milă și de un câine, cu cât mai vârtos cu care câștigă el pâine ! dar însă, acela care n'are milă de dobitoc, și de om asemenea n'are milă de loc.

8. Pe mai marele tău, și pe care îl vei sluji nu'l defăima către alții, măcar de 'ți s'ar părea cât de aspru sau rău ; după proverbul ce zice : „nu'ți sumuța câinele cui ai mâncat pâinile“ ; aducându-ți aminte de proverbul ce zice : „în câtă vreme vei fi ciocan, lovește, și câtă vreme vei fi nicovală, suferă“ ; iar în contră de vei urma, greșești.

9. Cu mai marii tăi daraveră să n'ajbi ; nici să cum-

perî de la cineva vre un lucru fără tocmeală, ca cînd vei sta să plătești să n'aibi amețeală ; și să nu pierzi și ale tale pentru ale sale, asemenea nu lua în dator, căci cine la în dator, de multe ori se întîmplă a plăti de două ori

10. La stăpîn nu te băga fără tocmeală, căci, cine se bagă fără tocmeală, iese fără nici o socoteală ; și iarăși la ori ce învoire sau tocmeală, cine are la mîna care are și de dreptul său parte ; după proverbul care zice : „ce e în mîna nu e minciună“.

11. Celui ce îți va vorbi ție cu asprime tu răspunde-ți cu blîndețe ; căci omul nechibzuit astăzi îți vorbește nebumeste și mâine fi pare rău și se căiește ; dar în deșert căci, după proverbul ce zice : „cînta cea din urmă e totdeauna cu pagubă“.

12. Înaintea celor mari nu fi îndrăzneț la vorbă și grabnic la răspuns, ci te înfățișează cu sfială și răspunde cu socoteală, că toată graba strică treaba ; iar vorba dulce mult aduce.

13. Cînd vezi pe om la întristare nu-i mai da și tu supărare, adică : nu turna spirt peste foc, ci mîngâie de ai vre-un mijloc ; iar de nu, lasă-l mai bine, ca să nu's descарce mânia pe tine.

14. Mânia ta iarăși nu grăbi să o verși asupra cuiva, ca să nu te căiești, că după cum am mai zis : cînta cea din urmă cu paguba ta se curmă. Și mai ales : bătaia și ocara dată nu se întoarce nici odată.

15. Cînd vei vrea să vorbești cu cineva, să-ți scoți cuvîntul prin trei lacăte, adică : unul să-l aibi la inimă, al doilea la gât și al treilea la buze ; că dacă iese din gură cuvîntul se duce iute ca vîntul și nu-l mai poți ajunge nici cu armăsarul, nici cu oțarul.

16. Păzește-te de vorbe fanfaroane sau flecare, nîc ntrebuinta minciunii, pentru că minciuna întîi cade și cîlbul în apă se afundă, iar în urmă ese ca frunza de undă. Și apoi cui i se descoperă minciuna odată, acela nu se mai crede altă dată, chiar de ar vorbi și ade-vărul.

17. Apără-ți ochii de invidii sau zavistii, mâinile de răpiri și furtișaguri, gura de pări și clevetiri și picioarele de către pasuri rele, că cine are ochi pizmaș lui 'și singui e vrăjmaș, cine are mână lungă pierde și ce are în pungă și cine șare garduri multe îi dă câte un par în c...

18. Ferește-te de desfrăuri, nu te fermeca de fru-mușele femeilor, și mai ales de cele cu bărbat, că vinul bun și femeia frumoasă sunt două otrăvi dulci la om, și cine umblă pe drum cu gândul, acasă își pierde căciula în târg ; iar cine umblă după cea cu bărbat, dracul își sparge opincile și îl dă curând în cap ; că, tigva nu merge de multe ori la apă, or i se rup băierile și scapă, or se lovește de ceva și crapă.

19. De vei avea vecin rău sau vre-un asupritor ; nu purtă în contra'i ură să te asemeni lui, ci de este altul în contra'ți rău, tu fii bun ; că „cu oțet și cu fiere nu se face aguridă miere, ci de te latră vr'un câine astupă-i gura pâine, n'arunca în el cu piatră, că atunci mai răv te latră“.

20. De'ți va cugeta cineva rău și te va blestema, tu vorbește-l de bine și nu'l defăima ; căci „cui îi iese din gură blestemul îi cade în sân ca lemnul“, și „cine altui groapa va săpa, întîi el într'însa se va îngropa“.

21. Nu te aduna nici te tovrăși cu oameni proști și nerozi, ca să nu'ți zică cineva : „s'a strâns rînced lângă muced“ ; după proverbul ce zice : „spune'mi cu cine te'nsoțesti ca să'ti arăt cine ești“ ; și, „în tărâte cine se

amestecă încă (zice) porcii îl mănâncă“, de aceea „mai bine cu un înțelept să cari pietre la o casă, decât cu un nerod și nebun să șezi la masă“, și iar „mai bine cu un vrednic la pagubă, decât cu un nevoiaș la câștig“.

22. Ferește-te de certe și judecăți, că totdeauna „mai bună o învoială strâmbă, decât o judecată dreaptă“, nici te amesteca în cearta altora ; căci, mulți sunt care zăută gâlceavă cu lumânarea, și, „te pomenești că-ți umple ceafa cu pumni și spatele de ciomege“ ; și „până la împăratul suferi încăeratul“.

23. Fugi de lingușitori și de care te laudă în față, și-ți vorbesc tot pe plac puindu-ți la greșeli capace“ ; ci pe omul cel înțelept lipește-l cât poți de piept“, și-i asculță învățăturile primindu-le cu sete, ca și când ai bea apă rece dintr'o fântână rece ; că „mai bine e să te bată un înțelept de cât să te laude un nerod“.

24. Nu fii mândru și nebăgător în seamă, ci cercetează-ți vecinii și amicii sau prietenii ; dar însă : du-te mai rar și șezi mai puțin ; nu fii ca anghira sau racul corabiei care ușor se aruncă în apă și cu anevoie se ardică ; că e mai bine să pleci și să nu le pară bine, decât să șezi vână să li se urască de tine.

25. Când vei fi poftit la vre-o adunare pompoasă, îmbracă-te în haină frumoasă, ca să nu-ți fie rușine când vei șede lângă cei îmbrăcați bine ; să nu fii brânză bună în burduf de câine, că e un proverb : „or te poartă cum și-e vorba, or vorbește cu și-e portul“.

26. Când vei fi chemat la masa altuia nu grăbi să șezi la locul cel dintâi : ci totdeauna să-ți alegi scaunul cel de mai jos, că de vei fi tu mai cu vrednicie decât ceilalți, și va fi cu cinste când te vor pofti mai sus. Iar de vei veni alții mai de cinste decât tine, și va veni cu rușine când te vor pofti mai jos ; dar însă de voești să tră

11

ești mai bine, „totdeauna la cap de țară să-ți faci casă, și să-ți alegi loc la mijloc de masă“.

27. Nu fii lacom, căci lăcomia strică omenia ; ci la mâncare să aibi cumpătare, și la băutură să aibi măsură ; nu încărca cât nu poți duce ; nici pe alții nu îmbia cât nu le cere inima să dea. Și mai vărtos la masa altuia nu porunci nimic sau să te apuci cumva să ceri să-ți aducă ceva ; căci „oaspele nu mănâncă ce gândește, ci mănâncă ce găsește“.

28. Nu fii avar sau zgârcit ; scumpul nu e stăpân pe banii săi, ci banii îl stăpânesc pe el ; și, cine strânge încă, nici odată nu mănâncă ; că bani strângătorului rămân în mâna cheltuitorului. Ci fii milostiv, și din mâna ta întinde și săracului o bucată de pâine ; când îți cere, nu-l urâ, nici la el te posomorâ, ci încai „c'o vorbă bună te îndură, dacă punga ți-e zgârcită și n'are gură“.

29. Pe călătorul străin ce năzuiește la casa ta, nu-ți goni și depărta ; ci-l primește și-l cinstește, înlesnindu-ți cele trebuincioase ca unui om drumaș, călător, că „munte cu munte nu se întâlnește, dar om cu om când nică gândește“.

30. Când ai să călătorești undeva, totdeauna pleacă de dimineață și găzduiește de vreme ; că seara aștepti în tinericul nopții, iar dimineața lumina zilei ; nu te lua după ceia ce vezi la alții, și lasă să se ia alții după știința ta ; că „cine se ia după muscă ajunge la bălegăr“.

31. În călătorie fără tovarăș să nu mergi, nici la vânat cu pușca goală să pleci ; că o armă goală sperie pe doi inși, adică : și pe stăpânul ei și pe vrăjmașul său ; însă la vreme de nevoie un ciomag mai lesne ia foc decât o armă plină.

32. La drum înaintea tovarășilor tăi să nu pleci nici

odată, ci aşteaptă-i să mergi împreună ; pe lângă aceasta, păzeşte pe drum părăsit să nu apuci, vama împărătească să nu o ocoleşti şi la cârciumă unde vei vedea nevestă tânără şi bărbatul bătrân să nu dormi ; că la asemenea loc se adună oameni de toată mâna.

33. Când ai să mergi în cale depărtată, totdeauna să-ţi iei merinde de drum ; şi când eşti cu tovarăş, nu grăbi să-ţi isprăveşti merindele tale întâi ; căci când nu-ţi va mai rămâne o să fi silit să rabzi şi să aştepţi până când le va veni lor pofta să mănânce ; că „e, rău când n'ai al tău şi aştepţi de la mâna altuia“ ; cine-şi ţine pâinea în sânul altuia, multe ori flămând rămâne“.

34. La neguătorie tovarăş nu-ţi trezue ; ca „doi cărmaci înecă corabia“ ; şi „unde sunt moaşe multe, rămâne copilul cu buricul netăiat“ ; ci te întinzi pe cât poţi să cuprinzi ; că „cine umblă să cuprinză multe, puţine adună“. Şi „cine îşi lasă negoţul în nădejdea altuia, este ca cel ce se lasă cu funia altuia în puţ“ (cărcia nu-i cunoaşte tăria).

35. În sfârşit, tot omul e dator în lume să urmeze la una din aceste trei, adică : sau fă-te ostaş, sau fă-te călugăr, sau te însoră, dar însă ostaş să te faci mai tânăr, călugăr mai bătrân, şi să te însori când ajungi în minte coaptă, — când poţi, adică, să câştigi banii, iar nu când ştii numai să-i cheltueşti ; că „nevesta două guri are, nu e precum ţi se pare !“ că „e mult mai bine să zici numai : — vai de mine ! de cât să staţi amândoi să strigaţi : — o, vai de noi !“

36. Când vei vrea să te însori, deschide ochii mari, ca „să nu aduci pe dracul cu lăutari în casă“. Ci, te păzeşte să nu iei fată frumoasă de neam prost, nevestă lăsată de bărbat şi văduvă care îşi plânge pe bărbatul ei mort ; nici lua de neam mai mare de cât tine, ca să nu-ţi zică ; — scolă tu să sez eu ; nici mai bogată, ca să nu-ţi

zică ; — făci tu, să vorbesc eu ; ci ia mai săracă, ca să-ți zică : — fă ce știi tu ; că „nevasta nu e cârpă, dacă nu-ți place, să o descosi și să o lezezi“.

37. Să nu fi temător ; „că bărbatul temător își învață nevasta înșelătoare, și stăpânul scump sluga hoată“. Că dacă este ea neam rău, „mai bine să păzești rîngul cu iepurii de cât pe dânsa“. Toate merg după neam : „uită-te la muma-sa și cunoaște și pe fie-sa“. Că „unde a sărit capra, o să sară și iada“. Și „dacă este fierul rău, pe cât îl bați e de geaba, nu faci din el nici o treabă“.

Cu aceste și cu alte asemenea după ce învață Arghir pe nepotul său Anadam, și după ce de mai multe ori i le repetă, într'o zi îi zise : — Fătul meu ! eu ca unul ce am îngrijit de a ta creștere, după părerea mea socotită îndestul de bună, și ai ajuns într'o vârstă când să poți cunoaște și deosebi albul de negru, dulcele din amar și bunul din rău, am nădejde că-mi vei bucura rămășița zilelor mele și-mi vei odihni bătrânețele, prin urmări înțelepte, în toate păsurile tale după sfaturile ce ți-am dat, ca să te poți face vrednic a câștiga dragostea tuturor oamenilor și cinstea împăratului, care nu am avut-o eu, și după moartea mea să-mi moștenești atât starea cât și locul meu.

După toate acestea, dorind înțeleptul Arghir ca să vadă cu ochii săi pe nepotul Anadam înaintat și ridicat la o treaptă mai fericită, mergând și înfățișându-se înaintea împăratului, a zis : Slăvite împărate ! Te rog să am trecere pentru slujbele mele cele de mulți ani și să primești pe nepotul meu Anadam, să slujească împărăției tale în locul meu ; că eu am slăbit de bătrânețe și nu pot sluji ca până acum, ci nepotul meu e tânăr și vrednic să-ți îndeplinească slujbele, după știința și învățătura care i-am dat-o eu, și mie să-mi dai voie ca să mă duc să mă odihnesc de aici înainte în casele mele. Împăratul îi primi cererea, și îi zise : — Să fi iertat, Arghire, du-te și te odihnește ; însă când vei fi trebuincios și te voi chema,

să fie gata la poruncile mele ; iar Anadam va rămâne în locul tău secretar, și va avea cinste de la mine pentru slujbele care mi-ai săvârșit.

Deci, făcându-i închinăciune Arghir și mulțumindu-i, se duce să se odihnească la moșia sa ; iar nepotul său, rămânând în locul lui, după puțin timp începu să cugete rău împotriva unchiului său, și căuta mijloace ca să-l răpuie ; și așa îi trimise într'o zi o scrisoare mincinoasă ca din partea împăratului, în care zicea acestea : „Arghire ! În minutul care vei vedea scrisoarea aceasta, să te scoli și cât mai în grabă să strângi toată oastea ta și împreună să vii la mine“.

Această scrisoare, cum o primi Arghir și o citi, fără zăbavă își strânse toată oastea care fusese sub comanda lui și plecă la împăratul ; iar nepotul său văzându-l, alergă și spuse împăratului, zicând : — Slăvite împărate ! Unchiul meu Arghir s'a sculat cu mulțime de oaste și vine asupra împărăției tale, și ca să te încrezi mai bine, vine de vezi cu ochii ; carele nu vine pentru alt de cât să-ți ia împărăția. Iar împăratul Sinagrip, văzând atâta oaste și pe Arghir în fruntea ei, s'a spăimântat cu totul, crezând că negreșit Arghir vine cu cuget rău asupra-i, și întrebă pe Anadam zicând : — Anadame ! învață-mă ce trebuie să fac la o așa împotrivă sculare fără de veste. Iar Anadam văzând pe împăratul coprins de grozavă spaimă, începu a-l încuraja, zicând : — Nu te teme, slăvite împărate ! ci lasă să mă duc eu singur la dânsul și eu voi îndupleca să-l aduc numai pe el singur la împărăția ta.

Auzind împăratul acestea, zise : Anadame ! De vei putea să-l îndupleci, după cum zici, și să-l aduci numai pe el singur, te voi face mai mare peste toți boierii împărăției mele și cu mari daruri te voi dărui. Anadam, auzind aceasta, merse îndată la unchiul său și cu închinăciune sărutându-i mâna, îi zise : — Bine ai venit sănătos, părintele meu ; sunt trimis de împărat ca să te întâmpin și să te primesc cu cinste, pentru că vrea mult

ii pare bine de supunerea care ai arătat și ai venit fără zăbavă ; și mi-a zis că, oastea să rămâie aici și numai singur cu mine să te înfățișezi la măria sa.

Arghir, neștiindu-se vinovat cu nimic, crezu cuvintele nepotului său, ca și până acum, și ducându-se la împărat îi făcu cuvințioasă închinăciune și începu să-l întrebe despre ale sănăței. Iar împăratul, privind cu ură asupra-i, îl întrebă cu mânie, zicând : — Tu care ai fost cel mai credincios al acestei împărății și ai avut mai mare zinste de cât toți boierii, atât la tatăl meu cât și la mine, și acum vii cu oaste asupra mea ca să mă pierzi și să-mi iei împărăția ? Arghir, ca unul ce nu știa nimic despre cele ce-i zicea, rămase în loc uimit și nu știa ce să răspundă. Împăratul însă, în iuțeala mâniei, nedându-și vreme să se desmețească, nici așteptându-l să-i răspundă îl osândi la închisoare, până a-i hotărî o pedeapsă mare. Iar Anadam fiind față, începu să mustre pe unchiul său, zicând : — Ce taci ? Au doară ți-ai pierdut mintea la bătrânețe și nu poți răspunde împăratului nimic ? În adevăr, bine a zis cine a zis, că pomul dacă în bătrânețe pune paie și-l pârlește !

Deci după ce duseră pe Arghir la închisoare, împăratul fără zăbavă strânse pe toți miniștrii împărăției sale împreună cu Anadam, și îi întrebă : — Ce trebuie să faci cu Arghir ? Iar Anadam răspunse că, să i se taie capul și să i se depărteze de trup trei sute de coți. Împăratul auzind aceasta, îndată chemă pe Anadam și îi porunci ca să ia pe Arghir să-l ducă să-i taie capul. Armașul mergând după porunca împăratului ca să-l ia să-l piarză, Arghir i se rugă, zicându-i : — Prietene, te rog, du-te la împăratul și-i cere ca să mă duci să-mi tai capul acasă la mine ; răsplătește-mi cu atât încai binele care ți l-am făcut și eu odinioară.

Armașul, vrând să împlinească cererea prietenului său, se duse la împăratul, după cum l-a învățat Arghir, și îi zise : — Slăvite împărate ! Arghir se roagă împărăției tale ca să binevoești a-i orândui pierderea la moșia lui, unde să i se îngroape și trupul, ca să-l plângă robii

și roabele sale. Împăratul îi primii rugăciunea și îi dăte voie armașului, zicând : — Fie după voia lui ; ia-l dar și ducându-l numai de cât să-î tai capul și puindu-l într'o lipsie să-l aduci la mine să-l văz.

Așa luându-l armașul și ducându-l, Arghir i se rugă iarăși zicând : — Prietene, nu grăbi să împlinești porunca împăratului cu pierderea mea, că poate va avea vreodată trebuință de mine și îi va părea rău ; ci bagă-mă într'o groapă ascunsă ce o am la casele mele, și în locul meu taie capul unui vinovat de moarte, pe care l-am închis și care prea mult seamănă cu mine. La aceste cuvinte înduplecându-se armașul și făcând după cererea lui Arghir, îl băgă în groapa care i-a zis, și tăind capul vinovatului, îl duse la împăratul ; care văzându-l împăratul și Anadam crezură că este a lui Arghir.

Deci ceru voie Anadam dela împăratul ca sa meargă la casele unchiului său, să puie toate averile rămase la orânduială și să poruncească slugilor ca să îngrijească de dânsule după cuviință. Împăratul îi împlini cererea și îi zise : — Du-te, isprăvește treburile mai curând, și te întoarce fără zăbavă să-ți îngrijești de slujba la care te-am prânduit

Anadam mergand la casele unchiului său și văzându-se stăpân peste atâta avere și bogății, de multă bucurie se apucă să facă veselii cu mâncări, cu băuturi, și să petreacă cu lăutari și cu jocuri, pedepsind și dătând robii și roabele unchiului său, care toate acestea le auzea Arghir din groapă ; și după ce făcu multe ne-bunii și barbarii, se întoarse la postul său.

Nu mult după aceasta, auzind împăratul Faraon că Sinagrip a răpus pe Arghir, care pentru înțelepciunea lui era cunoscut și iubit de dânsul, foarte rău i-a părut și cu mânie scrie lui Sinagrip, zicând : „In ceas ce vei vedea scrisoarea mea îndată să-mi trimiți meșteri

„să-mi zidească o cetate în aer, care să fie în slavă atârnată fără să se atingă de pământ, și să-mi trimiți și tributul (haracul). Iar de vei arăta vreo împotrăvire și neșupunere, te voi scoate din țara ta cu necinste“.

Ducându-se solii cu scrisoarea, și Sinagrip uitându-se, se spăimântă și se îngrijii foarte, neștiind ce să facă ; pentru care strânse pe toți miniștrii săi, le arată cererea împăratului Faraon, și îi întrebă ca să-și dea părerea și să chibzuiască ce trebuie să facă ? Iar ei, nepricepându-se nici unul, îi răspunseră zicând : — Acest lucru, măria ta, putea să-l facă numai Arghir pe care l-ai tăiat și l-ai răpus, ci întrebă pe nepotul său Anadam, că el trebuie să știe ceva din ale unchiului său. Anadam fiind față, răspunse la cuvântul acesta : că nici el nu se pricepe nimic. Atunci împăratul Sinagrip, zise către Anadam : — O Anadame! Anadame ! te ascultai și răpusei pe unchiul tău, care cu înțelepciunea lui putea acum să-mi fie reazim și să-mi sprijinească împărăția.

Armașul, auzind despre toate acestea, se înfățișează la împăratul și îi zise : — Slăvite împărate ! dacă Arghir acum ar fi viu ți-ar părea bine de dânsul și l-ai ierta, dacă ți s'ar înfățișa înaintea ? Iar împăratul îi zise : — Dacă ar fi cu pufință ca să învieze Arghir acum, nu numai că l-ași ierta, ci cu toată dragostea l-aș îmbrățișa ; și cel ce mi l-ar aduce de mari daruri și cinste s'ar învrednici. Auzind cuvintele acestea, armașul, alergă numai de cât, scoate pe Arghir din groapă și-l înfățișează împăratului, asemenea unui om sălbatec, cu părul capului crescut până între spete, cu barba mare de care abia i se vedea fața, și unghiile degetelor lungi ca de vultur. Sinagrip, văzându-l în felul acesta, îl întrebă cu mâhnire : — Tu ești, bătrânule Arghire ? Iar Arghir îi răspunse : Eu sunt, slăvite împărate ! Atunci împăratul porunci ca să-l ducă numai de cât la baie să-l spele, să-l curățească, și îmbrăcându-l în alte haine, să-l aducă la dânsul.

După ce s'au făcut acestea toate, după porunca împăratului și-l înfățișară, Arghir se rugă, zicând : — Mă rog împărăției tale ! să binevoiești a mă lăsa vreo două săptămâni ca să mă mai desmetesc, și să-mi adun toate simțirile la loc, și atunci, șocotesc că voi putea sluji la trebuințele și păsul măriei tale. Această cerere a sa fiind primită de împărat și slobozindu-l, după vreo cincisprezece zile îl aduce iarăși și puindu-l să șeză lângă dânsul, începu să-și spue tot păsul care-l avea : la care Arghir zise : — Fii odihnit, împărate, și să n'ai nici o grije, că acestea în curândă vreme ți le voi săvârși eu ; de cât poruncește să aducă doi vulturi și doi șoimi de ai împărăției tale, ca să-i învăț la meșteșugul arhitecturii. Acestea aducărdu-i-se îndată, îi luă Arghir și în curândă vreme îi învăță ceea ce trebuia să facă cu dânsii, și luând voie se duse la împăratul Faraon.

Iar împăratul Faraon, dacă îl văzu, îi zise : — Dar pe un găngav ca tine mi-a trimis să-mi isprăvească treaba ? Arghir îi răspunse : — Impărate, cei ce se trimit să săvârșească lucruri împărătești, nu se numesc găngavi, ci oameni mari. Atunci împăratul Faraon începu să-i poruncească ca să-i facă oarecari lucruri ce i se părea peste putință, și îi zise : — De vreme ce ești un trimis vrednic ca să-mi isprăvești treburi, îți poruncesc dar, ca să-mi faci o funie de nisip, cu care să-mi leg mânji. Arghir răspunzând, zice : — prea bine, și cerându-i un sfredel luă și găuri peretele casei în dreptul soarelui, de unde îndată răzbind razele înăuntru, începu a se roti nisipul ca o funie, și zise Arghir : — Iată-ți funia împărate, vino de o strânge, și îți leagă mânjii ; și poruncește și alte lucruri să-ți fac. Impăratul zise iarăși : — dar ai putea să cari apă cu ciurul să-i adapi ? Arghir răspunse : — Dacă am fi în părțile miezului nopții, și dacă ar ninge zăpadă și aici ca acolo, nu numai cu ciurul, ci te-aș putea aduce și cu carul. Atunci Faraon, zise : Îți poruncesc să-mi faci cetate în aer, care să stea atârnată, fără să se atingă pământ.

Arghir atunci aduse îndată și înliămă doi vulturi, a lărnă două sfori lungi ca niște hățuri, legă cu meșteșug între dânșii o ladă ușoară, băgă un copil mic într'însa cu doi șoimi, pe care îl învățase ce să facă când va ajunge sus în aer, dând copilului într'o mână mistria, și într'alta frigarea cu carnea, ca să o ție ridicată în sus în vederea vulturilor, și Arghir ținând de hățuri și slobozind vulturii îndată se ridicară după frigarea cu carne: iar copilul începu să strige : Dați-ne cărămidă, dați-ne var, că șed meșterii fără lucru. Arghir asemenea zicea către împăratul, care sta de față cu boierii : — Iată-ți meșterii, împărate, trimite-le cărămidă și var, ca să nu stea din lucru. Atunci împăratul îl întrebă : — Cum te cheamă ? El răspunse : — Abanan îmi este numele. (Aceasta o zise el, nevrând să-l cunoască, fiindcă se dusese vestea că pe Arghir l-a tăiat). Impăratul îi zise : Să fii ertat Abanane, și porunci ca să se dea meșterii jos. Copilul atunci începu să plece frigarea în jos până s'a lăsat vulturii la pământ, și ieșind din ladă se duse la Arghir.

După aceasta împăratul Faraon începu să întrebe de Arghir, zicând : — Cu cine mă potrivesc eu întru slava împărăției mele ? — Cu soarele. Il întrebă iarăși : — Dar boerii mei ? Răspunse el : — Cu razele soarelui. — Bine, îi zise împăratul, dar ce copac este acela care are douăsprezece ramuri, fiecare ramură având câte patru cuiburi și în cuiburi câte șapte ouă, pe o parte albe și pe o parte negre ? Arghir răspunse : — Copacul este anul, cele douăsprezece ramuri sunt lunile, iar ouăle pe o parte albe sunt zilele săptămânii, și pe o parte negre sunt nopțile. Impăratul îl întrebă iarăși : — În care lună omul bea și mănâncă mai puțin ? Arghir răspunse : — În luna lui Februarie, că este mai mică de cât toate. Impăratul zise : — Să te mai întreb una : Ce este aceia, dintr'un însuflețit iese un neînsuflețit și dintr'un neînsuflețit iese un însuflețit ? Arghir răspunse : — Este oul, că când îl ouă găină este neînsuflețit și când îl clocește iese un însuflețit.

Faraon, văzând că-i deslează toate întrebările bin-

zise : — Să fii binecuvântat, Arghire, că n'ai pierit. După ce îl întrebă și alte multe, și el răspunse asemenea, îl trimise la domnul său cu cinste și cu daruri umplându-l.

Arghir ajungând la Sinagrip împărat și înfățișându-se, zise : — Aduc închinăciune împăratului meu, cu slujba săvârșită de la Faraon împărat. Lui Sinagrip părându-i mult bine, îi dete și el deosebit daruri. Arghir însă, cu toate darurile câte le câștigase le-a dat armășului cel mare ce i-a scăpat viața, și ceru împăratului voie, ca să se ducă iar la moșia sa, zicând : Împărate, acum mă rog iarăși ca să mă lași să mă odihnesc la casa mea, dar însă, să-mi dai și pe nepotul meu Anadon, ca să-l mai învăț minte, că după cele ce văz, îi lipsește încă multe ca să știe să trăiască în lume și să slujească pe împărat, care are trebuință de oameni învățați și înțelepți. Împăratul îi zise : — Ia-l și fă ce vrei cu dânsul.

Deci ducându-se Arghir la casa sa, puse pe nepotul său la pedeapsă, și de câte ori îl scotea să-l judece, îl bătea cu nuele părțite ; iar nepotul său se ruga și îi zicea : — Nu mă mai bate, părintele meu că îți voi fi comis la tai. Arghir îi răspundea : ba, fătul meu, că învățăturile care ți le-am dat eu, n'a fost pentru comis de cai, ci pentru ca să fii om bun cu purtări înțelepte ; iar tu ai făcut cu mine, ca oare când un măgar ce-l legase stăpânul său cu o funie slabă, și el rupând-o plecase pe drum în voia lui, până când l-a întâlnit un lup și i-a zis : — Cale bună, jupânule măgar ; iar el i-a răspuns : — Așa cale bună să o aibă stăpânul meu, că nu m'a legat bine să șez în grajd ca să nu mă întâlnesc cu tine să mă hiristești. Pentru că știa că o să facă praznic din carnea lui, precum îl mănca îndată.

Acestea zicând Arghir, iar îl puse la bătaie, Anadon iarăși se ruga, zicând : Iartă-mă, părintele meu, și nu mă mai bate, ci pune-mă să-ți fiu cioban la oi. — Ba fătul meu, îi zicea Arghir, că lupul părul își leapădă, dar nă-

ravul nu-și iasa, și tu asemenea ai iacut ca mine : ca pe lup când l-a dat să învețe carte, dascălul îi zicea : A, B, C, D, iar el zicea : Oae, miel, capră, ied. — Nu așa, lupule, îi zicea dascălul, și zi bine cum zic eu. Iar lupul îi zise : — Ci ai de mă învață mai curând și isprăvește, că uite se apropie oile de crâng. Și iar începutu Arghir să-l pedepsească, cu toege, iar nepotul său plângea și se ruga, zicând : — Nu mă mai bate părintele meu, lasă-mă încă să-ți fiu porcar la porci. Arghir îi zise iar : — Nu fătul meu că nu te-am pedepsit ca să te văz porcar ; ci m'am pedepsit cu tine ca să am cinste după urma-ți, iar tu ai făcut ca unul ce sădise un pom pe marginea unei gârle, căruia când începuse să i se coacă poamele, toate cădeau în gărlă și se duceau pe apă, iar omul nu găsea să mănânce nimic. Și iarăși pornea să-l bată, și Anadama nu înceta a se ruga, zicând : Iartă-mă, părintele meu, că-mi este destul atât, mă voi înțelepți de aci înainte, că patimile sunt învățături la om. — Nu crez, fătul meu, zicea Arghir, că ziua bună de dimineață se cunoaște, și puica după creastă se vede ce găină o să iasă ; tu ca să te faci mai bun de aci înainte, e peste puțină, și s'a văzut arama. Eu sunt acela, crește pui de șarpe ca să te muște. Eu am umblat după tine cu mila și tu după mine cu pila. Precum și acum știu bine, unele îmi vorbești din rugă și altele ai în cuget, cași un lup odinioară care se luase după oi și ciobanul îl întrebă : — Ce vrei, lupule ? Iar el răspunse, zicând : — Nimic, mă dor ochii și viu în urma turmei tale, că par'că îmi vine mai bine și mă lecuiesc din praful care se ridică de picioarele oilor : ar el nu vedea de cât să răpească vreun miel. Așa și tu și-ai mâncat credința de acum înainte, că dacă când te-am mângâiat, răul mi-ai cugetat, acum când te pedepsesc, binele o să-mi gândești ? Mi-am văzut eu visul cu ochii, că eu te-am crescut și și-am dat viață și tu ai umblat să-mi tai via

Acestea zicând, iar îl puse la pedeapsă și îl bătu până muri și îl aruncă la câini să-l mănânce. Și așa și

549.539

sfârși învățătura lui Arghir și zilele lui Anadâm care
când îl văzu mort, zise, — au nu-ți ziceam eu, fătul meu,
cine sapă groapa altuia intră el întâi într'nsa ?

POVEȘTEA BEȚIEI

Vinul, țuica cui îi place, n'are' cu ce să se 'mbrace :
Bețivul când trece pe punte, închide ochii să nu vază apa.
Arama omului la beție se arată.
Hoțu 'nvață la hoție și bețivul la beție.
Să bei pân' 'ți-o eși părul prin căciulă și cămașa prin iz-
mene. — Dar
Cine se ia d. o. a muscă ajunge la bălegar. — Că
Cine bea pân' la îmbătare, nume bun în lume n'are. — S.
De cât să'ți iasă nume rău, mai bine ochii din cap.
Spune'mi cu cine te 'nsoțești, ca să'ți spun cine ești.
Cine te vede intrând în cârciumă, nu zice că ai intrat să te
'nchini.
Omul a intra în baie și a nu se 'mbăia, nu se poate.
Omul este ca oaia, lesne se ia după altul, nu judecă nevoia.

TREI MINCIÑOȘI

Oare când într'o cetate se aflau trei mincinoși,
Cari văzând că aflară toți de ei că's flecăroși,
Și ne având mijloace cu minciuni a se hrăni
Hotărâră între dâșii unul d'alt a se răsni ;
Cum și într'o zi urându-și unul altul sănătăți
S'au despărțit să se ducă a trăi 'n alte cetăți.

Cel dintâi de dimineață plecând ca un pedestras,
La un sat dacă ajunsese trase să și cate sălaş,
Ca să și scoată demâncarea de la vr'un sătean d'acel
Pregătit cu o minciună care 'n gând o născoci.
Ș'adunându-se 'mprejurii din săteni vre-o câțiva
Incepură dintre dâșii a cerceta și-a întreba :
Din cotro îi este calea : El răspunse : Din oraș,
'L-a întrebat iar :—Ce mai veste? ai să ne spui nou cevaș
Mincinosul le răspunse : — Altă veste n'am de spus,
De cât azi de dimineață un nor gros de la apus,
'Ardicându-se îndată, cum începu a stropi,
Din oraș pe toți măgarii norul în sus îi răpi,
Ș'i ardică la înălțime până cât nu s'a văzut,
Sătenii ce guri căscară, la spusa'i s'au încrezut,
Și primindu'l în gazdă cu cinste 'l-au ospătat
Că le aduse gazeta de ceia ce s'a întâmplat.

Pe la amiazi iată vine al doilea mincinos,
Cu un toegel în mână, și ca și cel-lalt de jos.

Căre cum sosi îndată începu a și căuța
 Vr'o casă să'l găzduiască și mâncare a avea.
 Sătenii, cum îl văzură, s'au strâns și l'au întreat
 — Norul ce a răpit măgarii, de e cu adevărat ?
 Mincinosul pricepu că vre-un mincinos vestit
 De la sine așa mare minciună a plăzduit,
 S'a zis :—Drept, pe măgari norul n'am văzut când îi lua
 Dar văzui că azi șamare începuse a ploua.
 Sătenii și pe acesta cu mirare ascultând,
 P'acelui dintâi minciună mai mult el întărâtând.
 L-au găzduit și pe dânsul ca pe un oaspe cinstit
 La aceeași casă unde și cel-lalt fu rânduit ;
 Carii cum se întâlniră amândoi s'au cunoscut
 Și stând de vorbă împreună învoire au făcut
 Că de aci înainte astfel a călători,
 Unul a spune minciuna și altul a o întări.

Către seară iată vine ș'al treilea mincinos,
 Carele știa să mintă tot asemenea frumos,
 S'auzind vorbind sătenii de acele minciuni mari
 D'a măgarilor răpire și de ploaie de samari,
 El le 'ntări p'amândouă, că cu adevărat sânt,
 Și ca să'l crează mai bine le făcu și jurământ,
 Cum că el era de față, norul când s'a repezit
 Și pe măgari de odată ca pleava când 'i-a răpit.
 A văzut chiar și cu ochii samare când a ploua
 Căre de când este lumea nicăeri nu s'a 'ntâmpl
 Și erau triste cetățenii, fiindcă bătrânii spun,
 Dându'și părerea l'aceasta, că n'o să fie semn bun.
 Sătenii mai mult acuma mirarea lor întărind
 Și cu ceilalți împreună și p'acesta găzduind,
 S'adunară mincinoșii la un loc, iar fără gând.
 Cei doi p'acesta văzându'l, îl întrebară râzând :
 — Dar tu cum făcuși, măi frate, aicea de ai ajuns ?
 — Întărind minciuna voastră, mincinosul a răspuns
 Apoi șezând se 'nvoiră, astfel a călători,
 Unul să spue minciuna și ceilalți a o 'ntări.
 Intr'acea seară sătenii o cină bună le-au pu

Și pe lângă celelalte ș'o plăcintă le-au adus ;
 Ei mâncând din celelalte și dacă s'au săturat,
 Au zis : — Această plăcintă ș'o stricăm este păcat !
 Ci să o lăsăm întreagă și acum să ne culcăm,
 Ca ș'o avem de gustare, dimineața ș'o mâncăm.
 Se 'nvoiră la aceasta, cu un cuget câteși trei,
 Dar însă să o mănânce numai unul dintre ei,
 Adică : — In acea noapte cine, orce va visa
 Când s'or scula dimineața, să'și spuie visarea sa ;
 Și-al cui vis va fi de frunte, mai grozav și minunat
 El plăcinta ș'o mănânce singur făr' să dea la alt,
 Și cu 'nvoirea aceasta plăcinta neatingând,
 Se culcară să viseze, toți având câte un gând.
 Minicinosul însă care minciunile întărea
 Iși unelti de cu seară visul ce i se părea,
 Și cam pe la miezul nopții, dormind ceilalți s'a scula,
 A mâncat plăcinta toată și iar la loc s'a culcat.
 A doua zi dimineața sculându-se câteși trei,
 Incepu să-și povestească visul cel dintâi din ei,
 Zicând:—De n'ar fi vr'un semn rău, astă noapte am visat
 Că l'al treilea cer tocmai la'nălțime m'am urcat.
 — A ! iacă, ceilalți strigară, un foarte minunat vis.
 Al doilea după dânsul : — Și eu am visat, a zis,
 Că m'am coborât în haos l'al șaptelea adânc jos.
 — Minunat ! ceilalți strigară, și visu'ți e fioros
 — Dar d-ta; întrebară; domnule întăritor,
 Ce ai visat ? El răspunse : (căutând în ochii lor)
 — Toate sunt adevărate cele ce le-ați visat voi,
 Că eu v'am văzut întocmai cum ați și spus amândoi
 Și dacă vă văzui astfel, că m'ați lăsat și v'ați dus
 Unul l'al șaptelea haos și-alt l'al treilea cer sus,
 M'am gândit și am zis în sine'mi:—acești tovarăși ai n
 Dacă 'n așa depărtare au plecat să umble ei,
 Cine știe când ș'o întoarce ! și de plăcintă păcat,
 C'așteptând o să se strice ! Și-apucând'o am mânca'
 Care dacă nu mă credeți că am mâncat-o cum zic,
 Poftim vă uitați și 'n tavă că nu e în ea nimic.
 Cei-l'alti doi văzând aceasta, cu supărare i-au zis :

— Cum se poate vre o dată să mănânce om în vis ?
 Ci minciunile îți sunt bune la alți să le întărești,
 Iar cât pentru ale noastre, tovarăș bun nu ne ești.
 Nu ne învoim cu tine, că tu ne lași nemâncați,
 Și du-te cu sănătate, vinde-ți minciunile la alți.

POVESTEA VORBII

Doi cu picioare oloage mergând ș'ajungând un deal,
 Unu 'ncepu să se roage, când se odihnea supt mal :
 — Doamne, dacă ai putere să faci minune din cer,
 Implinește a mea vrere la păsul meu ce îți cer,
 Sloboade de sus acuma înaintea mea un cal
 Să 'nacalec pe dânsul numa până voi sui ăst deal,
 Cel lalt început să zică : — Ce spui, prietenul meu ?
 Nu îți este este ție frică că mâni pe Dumnezeu ?
 Vai ! nu 'ndrăzni frățioare astfel de vorbă să zici,
 Vr'un trăznet să nu pogoare să ne omoare aici.
 Tocmai când vorbeau aceste d'odată s'au pomenit
 Că'n spate-le fără veste un înarmat a venit,
 P'o iapă slabă călare, cu'n mânz bolnav după ea
 Și îi sili ca'n spinare pe bolnavul mânz să-l ia.
 Dând cu un bici ca mai tare să-l sue pe acel deai ;
 Ș'așa în loc de călare ruga'l făcu pe el cal.

DESPRE VORBIRE

Din vorbă în vorbă, vorbă se deschide.

Din vorbă în vorbă ese adevărul.

Din vorbă se face fapta și din faptă vorba.

Cuvântul e ca vântul: nu se ajunge nici cu armăsarul,
nici cu ogaru.

De multe ori limba taie mai mult de cât sabia.

Limba oase n'are și oase sfărâmă, — De aceia,

Pune-ți frâu la gură și lacăt la inimă. — Căci

Gardul are ochi și zidul urechi.

Vorba rea se duce ca glonțul.

Ce să naște p'întuneric trebuie să se vază la lumină.

Și boul are limbă mare dar nu poate să vorbească.

— De aceia

Taci să-ți fie casa casă și masa masă.

Glumele să-ți fie ca sarea în bucate. Ca să nu-ți zică
cineva

Vorbe bune dar nesărate,

Nu e meșteșug a găti mâncare, ci e meșteșug a o potrivi
din sare.

Limba îndulcește, limba amărăște,

Cu râma mică se prinde pește mare

Vorba dulce mult aduce.

Povestea Vorbil

O slugă flecară pe unde slujise

Toți îl bătușe și toți îl gonise,

În cât dintr'aceasta prea rău ajunsese.

Hainele pe dânsul toate se rupsese.
 Un negustor astfel portul prost văzându-î
 Odată întâlnindu-l l-a întrebat zicându-i,
 — Ce o fi pricina de nu-ți merge bine ?
 Că eu te știu încă de copil pe tine,
 Bețiv, curvar nu ești, cărți nu joci, îmi pare
 Cum putuși ajunge 'n așa proastă stare ?
 De ce nu-ți vâri capul la vreun om de treabă
 Și tot umbli razna pe drumuri de geaba !
 — Jupâne, el zise, nu mi-e alta vina,
 Decât că spui dreptul e toată pricina,
 Minciuna nu-mi place, vorbesc adevărul,
 D'aceia ori unde mă pisez ca mărul
 Și mă dau îndată pe poartă afară
 De nu-mi găsesc locul și pacea în țară
 Ii zise lui omul, auzind aceste :
 — Că spui adevărul nici un rău nu este,
 Așa slugă mie chiar îmi trebuiește
 Și de vrei d'acuma vin de te tocmește
 Se tocmiră îndată și se învoiră,
 In două, trei vorbe zapis întăriră.
 Deci îl luă omul ca să-l procopsească
 Șe plecă cu dânsul ca să târguiască,
 Cumpără, îi dete un codru, slănină
 Și 'ntr'o hârtie puțină făină,
 Zicându-i : — Na, du-le aceste acasă
 Și zi să gătească ceva pentru masă,
 El dacă se duse la a sa stăpână,
 Se uită la dânsa dându-i-le 'n mână
 Și văzând că cată cam pieziș din fire
 Incepu să-i zică ei și să se mire :
 — Aoleo ! cum cauți chiar ca o găină
 C'un ochiu la făină ș'altul la slănină !
 Ea cum îl aude luând furca sare
 Și-l încarcă bine cu ea pe spinare,
 Strigând : — Auzi vorbă ! auzi fleac odata !

Tocma un' ca tine de mine joc să-și bată ?
 Afară ! afară ! slugă blestemată,
 Să nu-mi calci în curte, că-ți sparg capu 'ndat.
 El fugind pe poartă, în drum se oprește.
 Iacă și stăpânul său îl întâlnește.
 Il întreabă : — Ce e ? — Că l'a gonit, zise;
 Scărpinându-și locul unde îl lovise.
 — Dar din ce pricină ? stăpânul întreabă.
 Pe bună dreptate ori așa de geabă ?
 — Văz eu, el răspunse, e cum se vorbește.
 Cine spune dreptul, loc nu-și mai găsește.
 Auzind stăpânul din ce i-a fost plânsul
 Incepu să zică astfel către dânsul :
 — Ba nu ți-e, sărmane, nimenea de vină.
 Ci gura-ți flecară este de pricină ;
 Să spui adevărul alta se 'nțelege,
 Nu de unul ș'altul omul să se lege ;
 Gura ta te bate ș'o să te mai bată,
 Dacă ți este flecară odată.

POVESTEA VORBII

Un mincinos stând odată zice altui mincinos :
 — Prietene, vezi tu turnul acel 'nalt și luminos ?
 — Da, acesta îi răspunse ; și iar îl întreabă el
 — Dar vezi tu tocma în vârful-i cum umblă un șoarece ?
 — Ce mai minciună cu coarne, zise prietenul său,
 Că eu abia zăresc turnul, necum șoricelul tău ;
 Inșă îl auz prea bine cum umblă'n tropot, în câ
 Parc'ar bubui o tobă ș'ar avea clopot la gât.
 — Te crez. acel îi răspunse, văzându-se infundat,
 Fiindcă nu-și găsi omul cu minciuni de înșelat.
 După proverbul ce zice :
 A umblat cât a umblat
 Dar acum i s'a infundat.

Despre frica lui Dumnezeu

Ochiul lui Dumnezeu nu doarme.

Dumnezeu nu răsplătește ca dușmanul, ci gonește cu aiții.
Pe omul rău îl însemnează Dumnezeu.

Păcatul își caută vinovatul.

De aceia nu asculta la cari zic :

Păcatul nu e cât mânzatul, ca să'l vază tot satul. — D

Cine crede în cruce, ca crucea se usucă. — Sau

De ce să'mi plec capul sănătos la evanghelie. — Sau

Nici să văz vr'odată drac, nici cruce de el să'mi fac. — Ci,

De oameni răi să te închini și să fugi ca dracul de tămâie

Fă'ți cruce mare pe sân că dracul este bătrân,

Dracul nu are treabă, nici nu șeade de geaba.

Dracul nu face punți și biserici, ci întinde curse și piedici.

Omul are și moarte și viață.

Moartea nu vine când o chiemi, ci te ia când te temi. Da,

Păcatul mărturisit este iertat. —

Nu linge unde ai scuipat.

Fă ce îți zice popa și nu face ce face ei. — Caci,

Se întâmplă să cază în cursă și cine te învață să te păzești
de dânsa.

Unde e înțelepciune scurtă, și nebunie multă.

Vulpea cât e de vicleană și de multe ori cade în cursă cu
toate picioarele ei

Calul e cu patru picioare și tot se poticnește.

Niminea nu e ușă de biserică.

Cine este sfânt, pe așternut moale nu doarme. — Da

Cine nu roagă pe Dumnezeu ?

Nimenea nu zice : — 'Ia-mi Doamne, ci : Dă'mi Doamne.

— Inșă

Rugăciunea omului beat Dumnezeu nu o primește.

In loc de dobândă se pomenește cu osândă. — Ș'apoi

Pe lângă lemnul uscat, arde și cel verde,

DESPRE MINCIUN)

Câte le zice omul sunt toate vorbe.

Și minciuna este vorbă. — Dar

Vremea descopere adevărul.

A mânca usturoiu și gura a nu-ți puți, nu se poate. Inșă

O minciună bine ticluită plătește mai mult de cât

un adevăr.

C'o minciună boerească treci peste granița nemțească,

Când vede omul nevoia, vorbește ce nu-i e voia. Dar și

Cine a mințit odată, nu se mai crede când spune și

adevărul

Iși mănâncă credința, ca țiganul biserica.

Cine se învață mincinos, când spune adevărul, se

bolnăvește. — Inșă

Cine poartă plosca cu minciunile, nu o duce mult.

Iși sparge dracul opincile.

Ţigva nu merge de multe ori la apă, că ori se sparge or

crapă!

Cu gogoși de tufă nu se 'negresc sprâncene.

Mai bine șezi strâmb și vorbește drept.

că nu știi să vopsești, nu te pune să mânjești.

De ce e a vorbi adevărul de cât minciuna.

Forestea Vorbi

Un țigan furase două găște **grase**

Și să le ascunză 'n dăsași le **băgase**

Gândind întru sine ce minciuni să zică
 De-l va 'ntâlni'n cale vre un românica.
 Merse dar cât merse, îl și 'ntâlni'n grabă
 Un român c'o bătă și, stând, îl întreabă,
 Zicând : — Spune, ce ai în däsagi, țigane !
 El răspunse : — Icea am niște ciocane.
 — Dar dincolo ce ai ? El întâi mințise
 Dar greșindu-i gura... — Altă găscă, zise
 Gura păcätosului adevărul vorbește.
 Și-a pierdut cumpätul ca găina umbletul
 L-a luat gura pe dinainte.
 Minciuna are loc și ea pe unde se trece.

Povestea Vorbit

Alt țigan odată a intrat să fure
 Când iată stăpânul în mâini c'o secură.
 — Ce cauți țigane (îi zise) 'n grădină ?
 — M'a aruncat vântul, nu sunt eu de vină.
 — Te-a aruncat vântul ? asta nu te scapă.
 Dar ce cată ghiara-ți înfiptă în ceapă ?
 — M'apucai de dânsa să nu mă ia vântul.
 — De geaba, țigane, nu ți-ai găsit sfântul !
 Dacă e așa dar, de ce îți umpluși traista ?
 — Apoi, românico, vezi asta e asta !
 Dracu a mâncat plăcintele și cărpătorul stă de față
 Minciună negândită.
 Minciună cât Colțea de mare.
 Minciună cât toate zilele de mare,
 Minciuna sparge și case de piatră.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ

— CLUJ —

PĂGINI ALESE DIN SCRITORII ROMÂNI

BIBLIOTECĂ PERIODICĂ DE POPULARIZARE

- No. 1. Vasile Alecsandri: O plimbare în munți.*
No. 2. Ion Creangă: Moș Nichifor Coțcarul.
No. 3. M. Eminescu: Poezii.
No. 4. I. Brătescu Voinești: Nuvele.
No. 5. I. L. Caragiale: O făclie de Paște. — La Conac.
No. 6. V. Alecsandri: Ostașii noștri.
No. 7. M. Eminescu: Luceafărul — Călin.
No. 8. P. Ispirescu: Ileana Simzeana.
No. 9. Vasile Alecsandri: Dan Căpitan de plai. Grui Sânger.
No. 10—12. P. Ispirescu: Ștefan cel Mare.
No. 13. I. L. Caragiale: Cănușă om sucit. — Proces-Verbal.
No. 14. I. Creangă: Moș Ion Roată Ivan Turbincă.
No. 15 — 16. G. Coșbuc, St. Iosif, I. Ghica ș. a. Tudor Vladimirescu.
No. 17. Ion Ghica: Despre muncă.
No. 18. M. Eminescu: Făt frumos din lacrimă.
No. 19. G. Coșbuc: Dintr'ale neamului nostru.
No. 20. M. Sadoveanu: Povestiri.
No. 21. Ion Ghica: Scrisori către V. Alecsandri.
No. 22 — 23. Alecsandri, Bolintineanu, ș. a. Iisus Mântuitorul.
No. 24 — 25. P. Ispirescu: Istoria lui Mihai Viteazul.
No. 26. Anton Pann: Istoria lui Arghir și a lui Anadarn.
No. 27. Petru Maior: Extrase din operele sale.
No. 28. I. L. Caragiale: Hanul lui Manjoală.
No. 29—30. M. Eminescu: Sărmaul Dionis.
No. 31. Gr. Alecsandrescu: Poezii (seria I-a).
No. 32. C. Negruzzi: Alex. Lăpușneanu.
No. 33. Al. Vlahuță: Nuvele.
No. 34. G. Coșbuc: Poezii.
No. 35. Al. Odobescu: Moșii. Răscoala Românilor sub Horia.
No. 36. I. L. Caragiale: Schițe.
No. 37. D. Anghel: Nuvele și Amintiri.
No. 38. M. Sadoveanu: Nuvele și povestiri.
No. 39. N. Bălcescu: Din Istoria lui Mihai Viteazul.
No. 40. P. Cerna: Poezii.
No. 41. Al. Vlahuță: Nuvele.
No. 42. M. Eminescu: Satire.
No. 43. C. Negruzzi: Proză.
No. 44. Vasile Alecsandri: Poezii populare.
No. 45. Al. Odobescu: Mihnea Vodă cel rău.
No. 46. D. Bolintineanu: Legende istorice.
No. 47. Ion Creangă: Povestea lui Stan Pățitul.
No. 48. M. Eminescu: Poezii populare.
No. 49. I. L. Caragiale: Povestiri.
No. 50. Ion Ghica: Egalitatea. — Școala acum 50 de ani.
No. 51. Al. Russo: Cântarea României.
No. 52. Gr. Alecsandrescu: Fabule.
No. 53—54. V. Alecsandri: Istoria unui galben.
No. 55. P. Dulfu: Din povestea lui Făt-Frumos.
No. 56. Al. Donici: Fabule.
No. 57. P. Ispirescu: Povestiri.
No. 58—59. Pagini de: O. Goga, Coșbuc, Creangă, Pann, etc.
No. 60. O. Goga: Poezii.
No. 61. Ion Creangă: Amintiri din copilărie, I.
No. 62. Th. D. Speranția. Anecdote populare.
No. 63. Ion Creangă: Amintiri din copilărie, II.
No. 64. C. Sandu-Aldea: Povestiri.
No. 65. Ion Creangă: Amintiri din copilărie, III.
No. 66. Anton Pann: Judecata Strugurelui.
No. 67. S. Fl. Marian, Legendele Ciocărliei.
No. 68. C. Negruzzi: Povestiri.
No. 69. Victor Vlad Delamarina: Poezii.
No. 70. Vasile Alecsandri: Pasteluri.
No. 71. M. Kogălniceanu: Din Istoria Românilor.
No. 72. Al. Vlahuță: Poezii.
No. 73. I. L. Caragiale: Noaptea Invierii.
No. 74. P. Ispirescu: Inșir'te Mărgăritari.
No. 75. Dinicu Golescu: Insemnări din călătorie.
No. 76. S. Fl. Marian: Legendele Rândunicei.
No. 77. D. Anghel: Nuvele.
No. 78. I. Heliade Rădulescu: Poezii
No. 79. C. Negruzzi: Povestiri.
No. 80. Poeții Văcărești: Poezii.
No. 81—82. Ion Creangă: Harap alb.
No. 83. P. Dulfu: Din isprăvile lui Păcală.
No. 84. P. Ispirescu: Povestiri.
No. 85. Al. Macedonski: Năluci din vechime.
No. 86. G. Rotică: Poezii.
No. 87. C. Sandu-Aldea: Nuvele.
No. 88. N. Gane: Nuvele.
No. 89. Ion Popovici-Bănățeanu: Din viața meseriașilor ardeleni.
No. 90—91. Ion Creangă: Dănilă Prepeleac.
No. 92—93. V. Alecsandri: Dridri.
No. 94—95. Al. Odobescu: Doamna Chiajna.
No. 96—97. M. Eminescu: Proză.
No. 98—99. P. Ispirescu: Povestiri.
No. 100—102. Români din patru unghiuri (număr festiv).

Pagini alese din Scriitorii români

— Bibliotecă periodică de popularizare —

84 Lei Abonamentul la o serie de 50 numere.

-
- No. 103—104. ANTON PANN: *O șezătoare la țară I.*
No. 105—106. I. POPOVICI-BANAȚEANU: *Din vicața meseriașilor bănățeni.*
No. 107—108. ANTON PANN: *O șezătoare la țară II.*
No. 109—110. B. P. HAȘDEU: *Ion Vodă cel Cumpănit.*
No. 111—112. ANTON PANN: *O șezătoare la țară III.*
No. 113—114. ANTON PANN: *Cântece de stea.*
No. 115—116. ION CREANGA: *Soacra cu trei nurori.*
No. 117—118. N. IORGA: *Neamul românesc din Ardeal.*
No. 119—120. JEAN BART (EUG. P. BOTEZ): *Proză.*
No. 121—122. ALEX. MACEDONSKI: *Poezii.*
No. 123—124. ION SLAVICI: *Nuvele.*
No. 125—126. I. L. CARAGIALE: *Kir Ianulea.*
No. 127—128. MARIA CUNTAN: *Poezii.*
No. 129—130. ION SLAVICI: *Badulea Taichil.*
No. 131. ION ADAM: *Taciule Tărănești.*
No. 132. ANTON PANN: *Nastratin-Hogea.*
No. 133. Z. ARBORE: *În temnițele rusești.*
No. 134. GR. ALEXANDRESCU: *Fabule și satire.*
-

Biblioteca agricolă populară

80 Lei Abonamentul la o serie de 25 numere.

No. 1. Pământul și cunoașterea lui, de Ion G. Botez, Inginer agricol, Consilier agricol, Roman.

No. 2. Plantați pomii roditori, de D. I. Ștefănescu, Inginer agricol, Inspector general și profesor de horticultură.

No. 3. Semănați lucernă, de A. D. Carabella, Inginer agricol, din Ministerul Agriculturii.

No. 4. Omizile, de W. K. Knechtel, Inginer agricol, Inspector entomolog în Ministerul Agriculturii.

No. 5. Calul, de Dr. P. Popescu-Dada, Insp. general zootehnic.

No. 6. Vermii de mătase, de N. Roșianu.

No. 7. Vița de vie, de I. C. Theodorescu.

No. 8. Legumele, de D. I. Ștefănescu.

No. 9. Cum se cultivă lucerna, de A. D. Carabella.

Lei 4 Exemplarul. Se comandă la „CARTEA ROMANEASCA” S. A. București, Bulevardul Academiei, 3 trimetând costul prin mandat poștal